אבל אמה ואם אמה לא. והא דתנן בפרק ב' (לעיל כב:) אחד חולץ ואחד מייבם אלמא שרי באחותה שאני התם משום דאימור דיליה איתרמי ליה והא נמי דתנן לקמן בפרקין (דף מא.) החולץ ליבמתו ונעשה אחיו את אחותה היינו דיעבד: **וליתני** אחין מותרין בבולין קשיא. הא דלא קתני אלא שמע מינה דלא גזרו שניות בחלוצה היינו משום דלקמן מסיק דגזרו ולא שייך לשנויי תנא ושייר כיון דלא תנא שום שניה אלא הני דאוריית למוד: **אמימר** מוקי לה בי'. כל סוגיא דשמעתין דלא כאמימר כדפרשמי לעיל (דף כא: ד"ה אמימר): **בבן** בתו לא משום חולין. לא נעי לאוקמי בבן בתו דסבא דומיא דבן בנו דלא מייבי בבן בנו דסבא דא"כ הויא ליה אשת אחי אביו דאוריית: **שמע** מינה גזרו שניות בחלוצה. והא דלא תני במתניתין אחי אמו וכן בתו משום דתנא ושייר ומיהו רבי חייא דקתני מינה קשה דלא תנא בן אמותו וכן אחיו מן האם ויש לומר דלא תנא אלא מרבע כנגד מרבע של דברי תורה: הוא אסור באמה ובאם אמה ובאם אביה ובבתה ובבת בתה ובבת בנה ובאחותה בזמן שהיא קיימת והאחין מותרין והיא אסורה באביו ובאבי אביו ובבנו ובבן בנו באחיו ובבן אחיו [1]אמותר אדם בקרובת צרת חלוצתו [2]ואסור בצרת קרובת חלוצתו: **גמ'** איבעיא להו גזרו שניות בחלוצה או לא בערוה דאורייתא גזרו בהו רבנן שניות בחלוצה לא גזרו רבנן שניות או דלמא לא שנא ת"ש הוא אסור באמה ובאם אמה ואילו אם אם אמה לא קתני דלמא היינו טעמא דלא תני משום דקבעי למיתני סיפא והאחין מותרין ואי תנא אם אם אמה ה"א האחין מותרין דוקא באם אם אמה אבל באם אמה ובאמה לא וליתני אם אם אמה וליתני האחין מותרין בבולן קשיא ת"ש היא אסורה באביו ובאבי אביו קתני מיהא אבי אביו מאי לאו משום חולין דהויא לה כלת בנו לא משום מיתנא דהויא לה כלת בנו ת"ש ובבן בנו מאי לאו משום חולין דהויא לה (משום) אשת אבי אביו לא משום מיתנא והויא לה אשת אחי אבי אביו הא [3]אמימר מכשר באשת אחי אבי אביו אמימר מוקי לה בבר ברא דסבא אי הכי היינו אחיו ובן אחיו תנא אחיו מן האב וקתני אחיו מן האם ת"ש דתני ר' חייא ארבע מדברי תורה וארבע מדברי סופרים אב ובנו אחיו ובן אחיו מדברי תורה אבי אביו ואבי אמו בן בנו ובן בתו מד"ם קתני מיהא אבי אביו מאי לאו משום חולין והויא לה כלת בנו לא משום מיתנא דהויא לה כלת בנו ת"ש אבי אמו מאי לאו משום חולין דהויא לה כלת בתו לא משום מיתנא דהויא לה כלת בתו ת"ש ובן בנו מאי לאו משום חולין דהויא לה אשת אבי אביו לא משום מיתנא דהויא לה אשת אחי אבי אביו והא אמימר מכשיר באשת אחי אבי אביו אמימר מוקים לה משום חולין וקסבר גזרו שניות בחלוצה ת"ש ובבן בתו מאי לאו משום חולין דהויא לה אשת אבי אמו לא משום מיתנא דהויא לה אשת אחי אבי אמו והא גבי שניות דערוה לא גזרו אלא לאו משום חולין [4]ושמע מינה גזרו שניות בחלוצה שמע מינה: מותר אדם וכו': אמר רב טובי בר קיסנא אמר שמואל הבא על צרת חלוצה הולד ממזר מאי טעמא באיסורה קיימא אמר רב יוסף אף אנן נמי תנינא מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו אי אמרת בשלמא צרה אבראי משום הכי מותר באחותה אלא אי אמרת צרה בחלוצה דמיא אמאי מותר לימא תיהוי תיובתא דרבי יוחנן דאמר [5]יבין הוא בין אחין אין חייבין לא על החלוצה כרת ולא על צרתה כרת אמר לך רבי יוחנן ותסברא אחות חלוצה דאורייתא והאמר ר"ל [6]כאן שנה רבי אחות גרושה מדברי תורה אחות חלוצה מדברי סופרים מאי שנא האי ומאי שנא האי הוא אסור באמה ובאם אמה ובאם אביה ובבתה ובבת בתה ובבת בנה ובאחותה בזמן שהיא קיימת והאחין מותרין והיא אסורה באביו ובאבי אביו ובבנו ובבן בנו באחיו ובבן אחיו [7]אמותר אדם בקרובת צרת חלוצתו [8]ואסור בצרת קרובת חלוצתו: **גמ'** איבעיא להו גזרו שניות בחלוצה או לא בערוה דאורייתא גזרו בהו רבנן שניות בחלוצה לא גזרו רבנן שניות או דלמא לא שנא ת"ש הוא אסור באמה ובאם אמה ואילו אם אם אמה לא קתני דלמא היינו טעמא דלא תני משום דקבעי למיתני סיפא והאחין מותרין ואי תנא אם אם אמה ה"א האחין מותרין דוקא באם אם אמה אבל באם אמה ובאמה לא וליתני אם אם אמה וליתני האחין מותרין בבולן קשיא ת"ש היא אסורה באביו ובאבי אביו קתני מיהא אבי אביו מאי לאו משום חולין דהויא לה כלת בנו לא משום מיתנא דהויא לה כלת בנו ת"ש ובבן בנו מאי לאו משום חולין דהויא לה (משום) אשת אבי אביו לא משום מיתנא והויא לה אשת אחי אבי אביו הא [9]אמימר מכשר באשת אחי אבי אביו אמימר מוקי לה בבר ברא דסבא אי הכי היינו אחיו ובן אחיו תנא אחיו מן האב וקתני אחיו מן האם ת"ש דתני ר' חייא ארבע מדברי תורה וארבע מדברי סופרים אב ובנו אחיו ובן אחיו מדברי תורה אבי אביו ואבי אמו בן בנו ובן בתו מד"ם קתני מיהא אבי אביו מאי לאו משום חולין והויא לה כלת בנו לא משום מיתנא דהויא לה כלת בנו ת"ש אבי אמו מאי לאו משום חולין דהויא לה כלת בתו לא משום מיתנא דהויא לה כלת בתו ת"ש ובן בנו מאי לאו משום חולין דהויא לה אשת אבי אביו לא משום מיתנא דהויא לה אשת אחי אבי אביו והא אמימר מכשיר באשת אחי אבי אביו אמימר מוקים לה משום חולין וקסבר גזרו שניות בחלוצה ת"ש ובבן בתו מאי לאו משום חולין דהויא לה אשת אבי אמו לא משום מיתנא דהויא לה אשת אחי אבי אמו והא גבי שניות דערוה לא גזרו אלא לאו משום חולין [10]ושמע מינה גזרו שניות בחלוצה שמע מינה: מותר אדם וכו': אמר רב טובי בר קיסנא אמר שמואל הבא על צרת חלוצה הולד ממזר מאי טעמא באיסורה קיימא אמר רב יוסף אף אנן נמי תנינא מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו אי אמרת בשלמא צרה אבראי משום הכי מותר באחותה אלא אי אמרת צרה בחלוצה דמיא אמאי מותר לימא תיהוי תיובתא דרבי יוחנן דאמר [11]יבין הוא בין אחין אין חייבין לא על החלוצה כרת ולא על צרתה כרת אמר לך רבי יוחנן ותסברא אחות חלוצה דאורייתא והאמר ר"ל [12]כאן שנה רבי אחות גרושה מדברי תורה אחות חלוצה מדברי סופרים מאי שנא האי ומאי שנא האי

הוא אסור כו'. כל הנך ערוות דאורייתא ניחא באשתו וגזרינהו רבנן בחלוצתו: **כזמן שהיא קיימת.** אחותה קאי ולא אשאר עריות: **באביו.** משום כלתו: **ובאבי אביו.** משום כלת בנו. אע"ג דבאשתו גמורה אין אסורה לאבי אביו אלא מדברי סופרים דהא כלת בנו מעניות דרבנן היא ואפילו הכי רבנן גזרוה בחלוצה: **בבנו.** משום אשת אחי אביו שהיא מן השניות: **באחיו.** משום אשת אחי אביו: **בבן אחיו.** משום אשת אחי אחיו: **מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו.** ולא אמרינן צרה בחלוצה ואסור בקרובתה: **ואסור בצרת קרובת חלוצתו.** לאוסן חלץ לצרה ולחל נשואה לנכרי ולא צרה ומת הנכרי אסורה לכהן וטעמא מפרש בגמרא: **גמ' גזרו שניות בחלוצה או לא.** כגון אם אם אמה ואם אם אביה דגבי אשתו מיתסרו עליה משום שניות כדאמרי רבי חייא בפרק כילד (לעיל דף כג.) רבייעי שבחמיו ושבחמותו שניה הכא מאי: **בערוה דאורייתא.** כלומר באשתו דאמה ואם אמה הוה ערוה דאורייתא גזרו רבנן שניות אבל בחלוצה דאפילו ערוות דידה דרבנן לא גזרו שניות בהן: **או דלמא לא שנא.** וממתני' לא דייק דקתני היא אסורה באחי אביו משום כלת בנו דהוי שניה הא קמייתינן לה לקמן עלה דהא מילתא ומדחי ליה למימר לאו משום חולין אלא בשביל המת שהיתה זו אשתו גמורה לפיכך אחי אביו אסור בה משום כלת בנו: **ה"א האחין מותרין.** לא קאי אלא אם אם אמה דלא גזרו שניות בזיקה אבל אמה ואם אמה דהוו להו עריות דאורייתא לגבי אשה גמורה לא משתרו אחין דגזרו עריות בזיקה ואפי' לאחר חלצה נימא דאיהו שלימותייהו עבד משום הכי לא תנייה: **ת"ש מכן בנו מאי לאו משום חולין דהוי ליה אשת אבי אביו.** והיא מן השניות: **לא משום מיתנא.** שהיתה זו אשתו גמורה ואסורה על בן בנו של חולין דהויא לה אשת אחי אביו וקס"ד דהא נמי משניות היא: **והא אמימר מכשר כו'.** בפרק כילד (לעיל דף כא.): **אמימר מוקי לה.** להאי בן בנו דמתני' אסבא דאביהן של מת וחולין דתנא כרישא דקתני היא אסורה באביו והדר מי ובנו של אביו שהוא אחי המת והחולין וקמה עליה בלא יבנה (דברים כה) משאלץ לה האחד ולבן[1] בנו של אביהם דהויא ליה אשת אחי אביו: **וקתני אחיו מן האם.** שהיה זה אחיו מן האם ולא בן אחיו מן האם ולא בשניות תניון לה שניות בחלוצה דהא ליתא אלא אשת אחי אחי האב מן האם והא בשניות תניון לה אלא אשת אחי אחי האם מן האם ולא בשניות מיתנא דהוי שניה מעליא דהא אמר רב יוחנן אמר רבי יוסי: **דתני רבי חייא.** בחלוצה: **מרבעה מדברי תורה.** כלומר דלגבי אשתו הויין דאורייתא: **אב.** של חולץ אסור בה מן התורה מפני המת דהויא ליה כלתו של אב: **וכנו.** של חולץ שהיה המת אחי אביו וערוה היא לגביה: **ואחיו.** של חולץ דהוה נמי אחי המת ויקם ליה בלא יבנה: **וכן אחיו.** של חולץ שהיה המת אחי אביו: **אבי אביו.** משום כלת בנו: **ואבי אמו.** משום כלת בתו: **וכן בנו.** קס"ד משום חולץ דהויא ליה אשת אבי אביו: **וכן בתו.** דהויא ליה אשת אבי אמו. וכל הנך שניות מינהו: הכי גרסינן **ת"ש וכאבי אמו מאי לאו משום חולץ דהויא ליה כלת בתו לא משום מיתנא דהויא ליה כלת בתו.** וכגון שהיו אחין לף מן האם: **אמימר מוקי לה.** ולאי דלקאמרת משום חולץ וקסבר גזרו שניות בחלוצה. אבל מאן דאסר באשת אחי אבי האב מלי לאוקמי משום מיתנא ותיבעי לך אי גזרו שניות בחלוצה או לא: **באיסורה קיימא.** חלוצה היא דקיימא בלא יבנה ותו לא אבל צרתה קיימא עליה באיסור אשת אח בכרת והולד ממזר: **אי אמרת בשלמא צרה אבראי קיימא.** באיסורא קמה ולא אמרינן חלוצה שלימותא דידה עבדה: **משום הכי שרי באחותה.** דלאו אחות חלוצה היא ולגבי דידה נמי כיון דחלוצה לאו שלימות דידה עבדה לא משייא ליה בלא יבנה אלא באיסורא קמה קיימא: **אלא אי אמרת צרה בחלוצה דמיא.** דחלוצה שלימותא דידה עבדה ומשוי לה בלא יבנה ת"כ דהויא לה צרה בחלוצה ואמאי שרי באחותה: **דר' יוחנן.** דפרק קמא (לעיל י:): **ולא על צרתה כרת.** החולץ ליבמתו וחזר ובא הוא או אחד מן האחין על צרתה: **ותסברא.** דהא דאיכא יוסף דאייתי ממתניתין דאיה היא וכי [2]חלוצה גופא דאורייתא (דרבנן היא) דכי אמרינן צרה בחלוצה יאסר באחות הצרה: **והאמר ר"ל.** לקמן (מא.) אמתניתין דלקמן: **כאן שנה רבי.** במשנה זו למדנו רבי אחות גרושה מדברי תורה וכו' ולקמן מפרש לה. וכיון דאחות חלוצה גופה דרבנן בחלוצה גזור באחותה בצרה לא גזרו קרובת צרת חלוצה דשרית ומאי שנא קרובת חלוצתו ששתיהן נכריות היא וצרתה נשואות לנכרי וקתני אסור: הן

הוא אסור כו'. כל הנך ערוות דאורייתא ניחא באשתו וגזרינהו רבנן בחלוצתו: **כזמן שהיא קיימת.** אחותה קאי ולא אשאר עריות: **באביו.** משום כלתו: **ובאבי אביו.** משום כלת בנו. אע"ג דבאשתו גמורה אין אסורה לאבי אביו אלא מדברי סופרים דהא כלת בנו מעניות דרבנן היא ואפילו הכי רבנן גזרוה בחלוצה: **בבנו.** משום אשת אחי אביו שהיא מן השניות: **באחיו.** משום אשת אחי אחיו: **בבן אחיו.** משום אשת אחי אחיו: **מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו.** ולא אמרינן צרה בחלוצה ואסור בקרובתה: **ואסור בצרת קרובת חלוצתו.** לאוסן חלץ לצרה ולחל נשואה לנכרי ולא צרה ומת הנכרי אסורה לכהן וטעמא מפרש בגמרא: **גמ' גזרו שניות בחלוצה או לא.** כגון אם אם אמה ואם אם אביה דגבי אשתו מיתסרו עליה משום שניות כדאמרי רבי חייא בפרק כילד (לעיל דף כג.) רבייעי שבחמיו ושבחמותו שניה הכא מאי: **בערוה דאורייתא.** כלומר באשתו דאמה ואם אמה הוה ערוה דאורייתא גזרו רבנן שניות אבל בחלוצה דאפילו ערוות דידה דרבנן לא גזרו שניות בהן: **או דלמא לא שנא.** וממתני' לא דייק דקתני היא אסורה באחי אביו משום כלת בנו דהוי שניה הא קמייתינן לה לקמן עלה דהא מילתא ומדחי ליה למימר לאו משום חולין אלא בשביל המת שהיתה זו אשתו גמורה לפיכך אחי אביו אסור בה משום כלת בנו: **ה"א האחין מותרין.** לא קאי אלא אם אם אמה דלא גזרו שניות בזיקה אבל אמה ואם אמה דהוו להו עריות דאורייתא לגבי אשה גמורה לא משתרו אחין דגזרו עריות בזיקה ואפי' לאחר חלצה נימא דאיהו שלימותייהו עבד משום הכי לא תנייה: **ת"ש מכן בנו מאי לאו משום חולין דהוי ליה אשת אבי אביו.** והיא מן השניות: **לא משום מיתנא.** שהיתה זו אשתו גמורה ואסורה על בן בנו של חולין דהויא לה אשת אחי אביו וקס"ד דהא נמי משניות היא: **והא אמימר מכשר כו'.** בפרק כילד (לעיל דף כא.): **אמימר מוקי לה.** להאי בן בנו דמתני' אסבא דאביהן של מת וחולין דתנא כרישא דקתני היא אסורה באביו והדר מי ובנו של אביו שהוא אחי המת והחולין וקמה עליה בלא יבנה (דברים כה) משאלץ לה האחד ולבן[1] בנו של אביהם דהויא ליה אשת אחי אביו: **וקתני אחיו מן האם.** שהיה זה אחיו מן האם ולא בן אחיו מן האם ולא בשניות תניון לה אלא אשת אחי אחי האב מן האם והא בשניות תניון לה אלא אשת אחי אחי האם מן האם ולא בשניות מיתנא דהוי שניה מעליא דהא אמר רב יוחנן אמר רבי יוסי: **דתני רבי חייא.** בחלוצה: **מרבעה מדברי תורה.** כלומר דלגבי אשתו הויין דאורייתא: **אב.** של חולץ אסור בה מן התורה מפני המת דהויא ליה כלתו של אב: **וכנו.** של חולץ שהיה המת אחי אביו וערוה היא לגביה: **ואחיו.** של חולץ דהוה נמי אחי המת ויקם ליה בלא יבנה: **וכן אחיו.** של חולץ שהיה המת אחי אביו: **אבי אביו.** משום כלת בתו: **ואבי אמו.** משום כלת בתו: **וכן בנו.** קס"ד משום חולץ דהויא ליה אשת אבי אביו: **וכן בתו.** דהויא ליה אשת אבי אמו. וכל הנך שניות מינהו: הכי גרסינן **ת"ש וכאבי אמו מאי לאו משום חולץ דהויא ליה כלת בתו לא משום מיתנא דהויא ליה כלת בתו.** וכגון שהיו אחין לף מן האם: **אמימר מוקי לה.** ולאי דלקאמרת משום חולץ וקסבר גזרו שניות בחלוצה. אבל מאן דאסר באשת אחי אבי האב מלי לאוקמי משום מיתנא ותיבעי לך אי גזרו שניות בחלוצה או לא: **באיסורה קיימא.** חלוצה היא דקיימא בלא יבנה ותו לא אבל צרתה קיימא עליה באיסור אשת אח בכרת והולד ממזר: **אי אמרת בשלמא צרה אבראי קיימא.** באיסורא קמה ולא אמרינן חלוצה שלימותא דידה עבדה: **משום הכי שרי באחותה.** דלאו אחות חלוצה היא ולגבי דידה נמי כיון דחלוצה לאו שלימות דידה עבדה לא משייא ליה בלא יבנה אלא באיסורא קמה קיימא: **אלא אי אמרת צרה בחלוצה דמיא.** דחלוצה שלימותא דידה עבדה ומשוי לה בלא יבנה ת"כ דהויא לה צרה בחלוצה ואמאי שרי באחותה: **דר' יוחנן.** דפרק קמא (לעיל י:): **ולא על צרתה כרת.** החולץ ליבמתו וחזר ובא הוא או אחד מן האחין על צרתה: **ותסברא.** דהא דאיכא יוסף דאייתי ממתניתין דאיה היא וכי [2]חלוצה גופא דאורייתא (דרבנן היא) דכי אמרינן צרה בחלוצה יאסר באחות הצרה: **והאמר ר"ל.** לקמן (מא.) אמתניתין דלקמן: **כאן שנה רבי.** במשנה זו למדנו רבי אחות גרושה מדברי תורה וכו' ולקמן מפרש לה. וכיון דאחות חלוצה גופה דרבנן בחלוצה גזור באחותה בצרה לא גזרו קרובת צרת חלוצה דשרית ומאי שנא קרובת חלוצתו ששתיהן נכריות היא וצרתה נשואות לנכרי וקתני אסור: הן

עין משפט
נר מצוה

מז א מיי' פ"ח מהל' יבום הלכה יג. וסמג עשין נ"ב. וטוש"ע אה"ע סי' קסב סעיף ד:
מח ב מיי' שם פ"ו הל' כ. סמג שם. טוש"ע שם סעיף ה:
מט ג מיי' שם פ"ח הל' יב. סמג שם. טוש"ע שם סעיף ג:

תוס' חד מקמאי
מתני' (מ) אסור בקרובת חלוצתו. ומותר בקרובת חלוצתו. פירוש אי חלין לצרת לאה מותר אף ברחל אי חלין ללאה אסור בצרת רחל. ופי' רש"י ז"ל אע"פ שרחל נשואה לנכרי הלה צרה ומת הנכרי אסורה. דצרה לראובן החולץ ומפורש טעמא בגמ' הך דאולא לב"ד גזרו בהו רבנן בלומר כשלאה חולצה מוליכה רחל אחותה עמה לב"ד וב"ש לא ידעי הי מינייהו יבמתו. ואיבא דסברי (ג) דרחל חלץ. ואנסים צרת רחל דהיינו צרת אחות חלוצתו. אמרי צרה אחות חלוצתו נסיב ואינהו סברי דרחל. וצרת האחין הוה. הך דלא אולא לב"ד לא גזרו בהו רבנן דשתיכמה חולצת אין צרתה חולכת עמה. דמסתפק דלמא חלץ לה הלכך כי נסיב אחות הצרה. לא אמרי אחות חלוצתו נסיב. כך פירש"י ז"ל ולפי דבריו מצינו חלוצה שהיא מדברי סופרים. חבורה בערוה שהיא מד"ת. דאילו צרת ערוה שלא במקום מצוה היא שריה. וצרת אחות חלוצה שלא במקום מצוה אסורה. ד"מ שלא אסרו צרת קרובת חלוצתו אלא במקום יבום כגון שלאה ורחל נשואים לראובן ושמעון ומתו שניהם ובתחילה דאמר בפרק ד' אחין התחיל באחיות. לא יגמרו אפילו בצרות דתנן אסור אדם בצרת קרובת חלוצתו. התחיל בצרות יגמור. אף באחיות דתנן מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו. ועל הפירוש הזה איכא לעיוני. כיון דרחל אולא כתרה (דינא) לב"ד וכי חלין לאה. סברי חלין רחל אלא בעתה. תפסול רחל. להונה. ותפסלה רחל. לאחי החולץ. אלמא הכן החולץ ליבמתו אסור בקרובתיה. והאחין מותרים. ונפסלה רחל לאחר מיתה לאה אלמה תנן מתה. מותר באחותה אלא כיון דאחות חלוצה אינה אסורה אלא מדברי סופרים לא גזרו בה רבנן. גולי האי אע"פ שגזרו בצרתה. הא דאבר נפלה לפני יבם קטן לית לה מזוני מכעל מסתברא הני מילי לאחר שלשה חדשים. אבל תוך שלשה חדשים. איה לה מזוני מבעל:

(מ) ל"ל. אסור אדם בצרת קרובת חלוצתו ומותר בקרובת צרת חלוצתו. (ג) ל"ל. ולפיכך הסברי לדרחל חלץ יפה נעיב צרת רחל דהייני צרת אחות חלוצתו. אמרי צרת אחות חלוצתו נסיב. סברי דרחל חלוצה אחיין.

מסורת הש"ס
(א) (לעיל מז.). (ב) סס. (ג) (לעיל כא.). (ד) (לעיל יב:). (ה) לקמן מא. מד. קידושין מה.. (ו) (וכן רש"ל). (ז) ס"ל אחות חלוצה.

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה וקתני אחיו וכו' וכגון שהיו המת והחולץ אחים מן האב:

תוספות ישנים
תנא אחיו מן האב אחיו מן האם אחיו מן האם פי' הא דקאמר וכן אחיו ר"ל אחיו מן האם וא"ת א"כ בשביל דזגזו שניות בחלוצה דהא אחיו מן האב אחיו מן האם ריעיו ר"ל דזגו משום מיתנא דמייבי שאומו כן אחיו דמייבי בה מתני' שהיא אחיו מן האם למיתנא ולאיתן אבל החולץ ומיתנא אחיו מן האב אחיו מן האם וזה כן אחיו ר"ל שהיא כן אחיו מן האם לשניהם וא"כ לא תפסול שניה בחלוצה דהייני משום מיתנא: **אמימר** מוקים לה בבר ברא כדא דחולץ וקסבר כי אבל לא קאמר בבר ברא דבסא כדלעיל וא"כ לא תפסול דגזו שניה בחלוצה דדיקא לעיל מצינו לאימר הכי דהא קאי אחיות אסורה בחלוצי ר"ל בן בנו של אותו לא אבל בי' חייא דבסא לא קתני אבי ויבוא נעש"ד דלא מלי מוקי לה בבר בבא בבא בני הוי מן הסורה בן בנו עם האבבעה שמדברי סופרים: **והסברא** אחות חלוצה דאורייתא היא. מי אלא ולאי לאו מעשה היא דלעולם מצינו לאימר אלרה בחלוצה אלינה לקבלות אמאי מותר כי יש שעם גדול בדבר דהא אמרי לי' הי הלרה עלמה חלוצה אחותה אינה אסורה אלא מדרבנן וא"כ לא גזור רבנן בחחות אלרה דכי גזר רבנן בחחות חלוצה עלמה אבל בחחות צרת חלוצה לא גזר:

מוסף רש"י
ואסור בצרת קרובת חלוצתו. ואפילו לא היתה צרתה מאמו אלא מעכרי (לעיל כז.). **כאן שנה רבי.** ממשנה זו אנו למדים. אחות גרושה מדברי תורה. דהוי עדיה מן הסורה. אבל אחות חלוצה אינה אלא מדברי סופרים (קידושין מה.).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com